

enkelte institutniveau. Det er sådan set for at undgå, at der fremover opstår for mange af den slags ekstreme tilfælde, som hr. Frank Aaen her beskriver.

Så der vil for hvert enkelt pengeinstitut på halvårlig basis være tale om at skulle afgive en redegørelse, hvor man på forskellige typer konti skal redegøre for, hvor meget udlånene er steget – det kan være boliglån, virksomhedslån og andet – og det er simpelt hen for at kunne overvåge, hvordan det går med udlånsaktiviteten på det enkelte institutniveau.

Kl. 14:55

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det hr. Frank Aaen.

Kl. 14:55

Frank Aaen (EL):

Jeg er da glad for, at staten, når den vil hælde 100 mia. kr. i bankerne i afdragsfrie lån – i lån med uendelig løbetid, som de bare kan beholde, så længe de har lyst – så holder lidt øje med, hvad pengene bliver brugt til. Det er da selvfølgelig lidt betryggende.

Men det, jeg bad ministeren bekræfte, var, at man ikke har nogen som helst kontrol med, hvad de bliver brugt til. Man kan måske bagefter i en redegørelse få at vide i nogle klumper, hvad de er blevet brugt til, men man har ikke nogen som helst garanti for, at pengene ikke bare bliver brugt til investeringer i udlandet.

Man skal jo huske, at danske banker har 40 pct. af deres udlån i udlandet. Alene af den grund vil en masse af pengene jo køre til udlandet. Og derfor er spørgsmålet helt enkelt: Når man tager skatteyderkroner og stiller til rådighed for bankerne, hvordan kan det så være, at man ikke kan sikre sig bare en minimal garanti for, at de penge bliver brugt til fordel for danske skatteydere?

Kl. 14:56

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ministeren.

Kl. 14:56

Økonomi- og erhvervsministeren (Lene Espersen):

Jeg vil sige til hr. Frank Aaen, at det jo er en helt forkert udlægning af, hvad det er, der er aftalt. Jeg vil sige, at den statslige kapitalindsprøjtning, der kommer til både pengeinstitut- og realkreditinstitutsektoren, er skruet sådan sammen, at der er et afkast til staten forbundet med det. Når hr. Frank Aaen formulerer sig, lyder det nærmest, som om det er nogle penge, der bare er hældt ud ad vinduet. Men vi har sådan set sør-

get for at prøve at skruer ordningen sådan sammen, at der også er tale om, at der kommer et rimeligt afkast til staten for at putte kapital ind i sektoren, så det er altså at betragte som en investering og ikke alt muligt andet, selv om hr. Frank Aaen måske måtte ønske at beskrive det sådan.

Vi har også valgt at sige i forbindelse med den politiske aftale, at vi mener, at det vil være meget uansvarligt af os, hvis vi f.eks. krævede, at bankerne skulle låne 8, 9 eller 10 pct. ud. Nu har vi jo sådan set lige kritiseret dele af pengeinstitutsektoren for at føre en alt for lempelig udlånspolitik, og derfor ville det ikke være for kønt, hvis vi politikere så 3-4 måneder efter sagde, at nu ville vi have, at de lånte penge ud til højre og venstre, så kunne vi jo blive beskyldt for, at vi faktisk forsøgte at presse pengeinstitutterne til at begynde at foretage risikable udlånsforretninger.

Med den ordning, vi har lavet her, mener vi at vi får et godt overblik over, hvordan det enkelte institut vælger at føre sin udlånsaktivitet, men vi siger også samtidig, at det altså er pengeinstitutterne, der skal drive kreditvirksomhed, og ikke Folketinget.

Kl. 14:58

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Jeg bliver nødt til at bede ministeren bare i rimeligt omfang at kigge på den røde lampe. Der går ½ minut ekstra hver eneste gang. Hvis hr. Frank Aaen vil bruge ½ minut ekstra nu, så i retfærdighedens navn: Værsgo, hr. Frank Aaen.

Kl. 14:58

Frank Aaen (EL):

Mange tak. Nogle gange kan det faktisk være en fordel ikke at tale i alt for lang tid. Og derfor vil jeg bare slutte af med at sige dette: Vi er altså enige om, at de 100 mia. kr., et flertal i Folketinget vil forære til bankerne, er på følgende vilkår: 1) at de er afdragsfrie, 2) at der ikke er noget krav om, at de nogen sinde betales tilbage, 3) at den rente, der betales, er mindre end den rente, der ellers skal betales ude på markedet. Det er da fordelagtigt.

Når man giver bankerne så fordelagtige vilkår, kan vi altså notere os, at det har man gjort uden nogen form for sikkerhed for, hvad pengene bliver brugt til, og at de derfor alle sammen lige så godt kan gå til spekulation i udlandet, hvis bankerne synes, at der kan de måske tjene flest penge, og så ryger pengene dertil. De danske skatteydere, der betaler pengene – de 100 mia. kr. skal jo op af lommen – har ikke nogen